

ร่วมด้วยช่วยกัน

ธวัช เย็นใจ

เรื่องจริงที่เกิดขึ้น โบสถ์แห่งหนึ่ง อันมีทีมงานร่วมรับใช้ด้วยกันราว 15 คนเท่านั้น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสมาชิกที่มีอาชีพการงานของตนเองอยู่แล้ว แต่มีใจอาสาสมัครมารับใช้พระเจ้า ทุก ๆ สองเดือนศิษยาภิบาลจะพาพวกเขาไปที่ร้านอาหารหรูหราในโรงแรมเพื่อเลี้ยงเป็นการขอบคุณที่ทุกคนยอมเสียสละและร่วมด้วยช่วยกันโดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยและอามิสสินจ้าง เพื่อจะช่วยให้บรรดาพี่น้องผู้เชื่อในคริสตจักรเจริญก้าวหน้าในฝ่ายจิตวิญญาณ โดยมีเป้าหมายตามคำสอนของพระคัมภีร์คือ “เพื่อเตรียมประชากรของพระเจ้าสำหรับงานรับใช้ เพื่อว่าพระกายของพระคริสต์จะได้รับการเสริมสร้างขึ้น” (เอเฟซัส 4:12 ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

ครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะไปรับประทานอาหารร่วมกันศิษยาภิบาลได้แบ่งปันพระวจนะของพระเจ้าจากพระธรรมมาระโก 2:1-12 ซึ่งเป็นเรื่องของคนง่อยที่มีสี่คนหามมาหาพระเยซู ขณะที่พระองค์ประทับและเทศนาสั่งสอนอยู่ในบ้านหลังหนึ่งในเมืองการเปอร์นาอุม พระคัมภีร์บันทึกว่า มีผู้คนมาฟังจนแน่นห้อง ไม่มีทางที่จะหามคนง่อยเข้าไปถึงตัวพระองค์ได้เลย

ทั้งสี่คนจึงหามคนง่อยขึ้นไปยังดาดฟ้าหลังคา (สมัยโบราณบ้านของชาวยิวส่วนใหญ่จะมีลักษณะหลังคาแบนราบ) เขาจึงช่วยกันเจาะช่องให้กว้างพอที่จะหย่อนคนง่อยซึ่งนอนอยู่บนแคร่ลงไปยังที่พระเยซูประทับอยู่ และเมื่อพระองค์ทรงเห็นการกระทำด้วยความเชื่ออย่างแรงกล้าของพวกเขา จึงทรงรักษาคนง่อยให้หายอย่างอัศจรรย์

ศิษยาภิบาลบอกแก่ทีมงานว่า ทุกวันนี้มีคนเป็นจำนวนมากที่มีปัญหาในชีวิต พบกับความทุกข์ยากลำบาก เป็นง่อยฝ่ายจิตวิญญาณ และต้องการความช่วยเหลือ คนเหล่านั้นมีความหิวกระหายที่จะพบและรับการสัมผัสรักษาจากพระเยซู พวกเราในฐานะของผู้รับใช้ของพระเจ้า จะต้องสำแดงความรักด้วยการช่วยเหลือคนเหล่านั้นให้ได้รับการแตะต้องด้วยฤทธิ์อำนาจที่มาจากเบื้องบน

พวกเราที่นี้ทำงานแบบเป็น “ทีมเวิร์ค” ดังที่เปาโลกล่าวว่า “พระองค์เองทรงให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้เผยพระวจนะ บางคนเป็นผู้เผยแพร่ข่าวประเสริฐบางคนเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์” (เอเฟซัส 4:11)

ในคริสตจักรแห่งนี้มีบางคนเป็นผู้นำ บางคนเป็นผู้ปกครอง บางคนเป็นหัวหน้ากลุ่มเซลล์ ครูสอนพระคัมภีร์ ครูสอนรวีวารศึกษา บางคนเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ บางคนนำประชุมนมัสการ เล่น

ดนตรี ร้องเพลงประสานเสียง บางคนอยู่ฝ่ายต้อนรับ จัดดอกไม้ เครื่องเสียงและฉายโปรเจกเตอร์ บางคนทำอาหาร ทำความสะอาดโบสถ์แน่นอน คือ เราจะขาดคนหนึ่งใดไปไม่ได้เลย

พวกเรายอมเสียเวลาและเหน็ดเหนื่อย ต้องกระวีกระวาดมาโบสถ์แต่เช้า (เพราะคริสตจักรมีระเบียบปฏิบัติอยู่ว่า ผู้นำต้องมาโบสถ์ก่อนคนอื่น) ในขณะที่สมาชิกส่วนใหญ่มาในตอนสายและได้นั่งประชุมแบบสะดวกสบายในขณะที่พวกเราไม่ค่อยได้รับคำชมจากปากของมนุษย์แต่เชื่อเถิดว่า พระเจ้าทรงจัดเตรียมบำเหน็จรางวัลในสวรรค์ไว้ให้เราทุกคนแล้ว

“โบสถ์ไม่มีของมีค่าอะไรที่จะตอบแทนสิ่งที่ท่านได้กระทำเพื่อพระเยซูคริสต์” ผู้รับใช้บอกแก่ทีมงานในตอนท้ายว่า “นอกจากจะขอบคุณด้วยอาหารอย่างดีเท่าจะหาได้ในจังหวัดนี้ ขอบคุณ... ขอบคุณทุกคนที่ร่วมด้วยช่วยกัน เพื่อพระคริสต์ได้รับสงราสีสูงสุด”

บทเรียนจากสี่เกลอ

จากคำหนุนใจของผู้รับใช้ในวันนั้น ผมได้ข้คิดในฝ่ายจิตวิญญาณ จึงนำมาเขียนเพื่อต่อ ยอดในเรื่องของ “ทีมเวิร์ค”

ประการแรก มีเป้าหมายอยู่ที่พระเยซู

“คนทั้งหลายได้ยินว่า พระเยซูประทับที่บ้าน” (มาระโก 2:1) พระคัมภีร์ข้อต่อมาบอกว่า “คนเป็นอันมากมาชุมนุมกันจนไม่มีที่จะรับ ... พระองค์จึงเทศนาข่าวนั้นให้เขาฟัง” เราไม่แน่ใจว่าผู้คนที่มาชุมนุมกันจนแน่นขนาดนี้เป็นเพราะตื่นข่าว (แบบ “ไทยมุง”) หรือมีความต้องการรับฟังข่าวแห่งความรอด? หรืออยากให้เห็นการอัศจรรย์รักษาโรคด้วยฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้า จะอย่างไรก็แล้วแต่ก็ถือได้ว่า ทุกคนมีเป้าหมายอยู่ที่พระเยซูคริสต์

พระคัมภีร์ข้อต่อมาบันทึกว่า “แล้วมีคนนำคนง่อยคนหนึ่งมาหาพระองค์” เราจะเห็นว่าไม่เพียงแต่บรรดาประชาชนเท่านั้นที่มีจุดมุ่งหมายที่พระเยซู ทั้งคนง่อยและคนหามเองก็ร่วมกันทำงานเป็นทีม โดยมีเป้าหมายอยู่ที่พระองค์เช่นกัน

ประการที่สอง ร่วมด้วยช่วยกัน

“มีสี่คนหาม” (มาระโก 2:3) หากว่ามีคนเดียวหรือสองคนหามก็จะเป็นภาระที่หนัก ดังนั้น สี่คนจึงเป็นทีมเวิร์คที่เหมาะสมลงตัวที่สุด ลองนึกภาพดูการหามคนง่อย พวกเขาจะต้องมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน พร้อมเพรียงในการยกขึ้นแล้วเดินไปข้างหน้า หากคนหนึ่งเดินเร็วแต่คนหนึ่งเดินช้าก็จะมีปัญหา หรือคนหนึ่งยกสูงแต่อีกคนหนึ่งยกต่ำ คนง่อยอาจจะกลิ้งตกลงมาอย่างง่ายดาย

พระคัมภีร์กล่าวถึงชีวิตคริสเตียนว่า “คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” (กิจการ 4:32) เปาโลบอกว่า พระเจ้า “ทรงโปรดช่วยให้ท่านเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” (โรม 15:5) และเตือนให้ผู้เชื่อในพระเยซูเพียรพยายามคงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันไว้ (เอเฟซัส 4:3)

ประการที่สาม มีใจสู้

“เมื่อเขาเข้าถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงรื้อคาถาฟ้าหลังคาตรงที่พระองค์ประทับนั้น เมื่อรื้อเป็นช่องแล้วเขาก็หย่อนแคร่ที่คนง่อยนอนอยู่” (มาระโก 2:4) ลองจินตนาการดูว่า เมื่อคนทั้งสี่หามคนง่อยมาถึงและเห็นคนแน่นบ้านอย่างนั้น เขาไม่ได้พูดกันว่า “ให้เราหามคนง่อยกลับบ้านกันเถอะ” หรือ “วันนี้หมดหวังแล้ว พรุ่งนี้มาใหม่ดีกว่า” หรือ “เอาคนง่อยวางไว้ตรงนี้แหละ ถ้าโชคดีพระเยซูออกมาพบเข้าเขาก็จะได้รับการรักษา”

แต่พระคัมภีร์บอกว่า พวกเขาขอมเหนือขยอกหามคนง่อยมาถึงจุดหมายแล้ว เขาคงจะปรึกษากันในทีมว่า “ให้เราขอมเหนือขยอกนิค” แล้วจึงช่วยกันหามอย่างทุลักทุเลไปถึงบนคาถาฟ้า และรีบเจาะรื้อไม้และอิฐออกก่อนที่การประชุมจะเลิกเสียก่อน โดยไม่กลัวว่าจะเป็นการรบกวนหรือถูกผู้คนตะโกนต่อว่าทำให้บรรยากาศของการฟังคำเทศนาเสียไป

ในการทำงานรับใช้พระเจ้านั้นยากพออยู่แล้ว แต่การทำงานรับใช้พระองค์เป็นทีมยิ่งยากกว่า ริค วอร์เรน (Rick Warren) ศิษยาภิบาลคริสตจักรแซดเดิลแบค (Saddleback Church) แคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ซึ่งภายในเวลา 15 ปี มีสมาชิกเพิ่มขึ้นกว่า 1 หมื่นคน ริคเริ่มต้นคริสตจักรด้วยทีมงานเพียง 15 คนเท่านั้น

เขาได้กล่าวไว้ในหนังสือประวัติของคริสตจักรว่า “ในช่วงสิบห้าปีแรกของคริสตจักรแซดเดิลแบค จากการที่พวกเราประกาศพระกิตติคุณมีคนมากกว่า 7 พันคนที่ได้ถวายตัวแด่พระคริสต์ หากท่านต้องพบกับปัญหาคริสเตียนทรก ท่านจะอย่างไร ดังนั้น การที่เราจะก้าวไปข้างหน้าจึงขึ้นอยู่กับว่าต้องเปลี่ยนคนที่แสวงหาพระเจ้าให้เป็นธรรมิกชน เปลี่ยนผู้บริโภคนให้เป็นผู้บริจาคเปลี่ยนสมาชิกให้เป็นผู้อภิบาล เปลี่ยนผู้ฟังให้เป็นกองทัพอันเกรียงไกรของพระคริสต์

เชื่อผมเถอะ มันเป็นเรื่องที่ยากมากทีเดียว ในการนำคนที่ถือเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางและเป็นพวกบริโภคนิยมให้มาเป็นคริสเตียนที่มีหัวใจที่จะปรนนิบัติรับใช้ นี่มิใช่งานของศิษยาภิบาลที่มีหัวใจอ่อนแอ และมีใจงานของศาสนาสอนที่มีเสื้อคลุมมันระยับ แต่เป็นเพราะพระมหาบัญชาของพระเยซูคริสต์ที่เป็นแรงขับเคลื่อนอยู่เบื้องหลัง”

ประการที่สี่ ประสบความสำเร็จ

“เมื่อพระเยซูทรงเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนง่อยว่า ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” (มาระโก 2:5) ขอให้สังเกตดูในพระคัมภีร์ตอนนี้ ซึ่งพระเยซูไม่ได้เห็นเฉพาะความเชื่อของคนง่อยเท่านั้น แต่ทรงเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย คือความเชื่อของทุกคนในทีม

งานนี้จะไม่ประสบความสำเร็จและได้รับการอวยพระพรจากพระเจ้า ถ้าหากคนหนึ่งคนใดถอนตัวออกจากทีมเวิร์ค ทุกคน (เน้น “ทุกคน”) มีความสำคัญในสายพระเนตร ของพระองค์!

ประการที่ห้า คนที่ยอมหลบมุม

“คนง่อยได้ลุกขึ้น แล้วยกแคร่ของตนออกเดินไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ประหลาดใจ จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า เราไม่เคยเห็นเช่นนี้เลย” (มาระโก 2:12) เมื่ออ่านพระคัมภีร์ต่อไปเราจะไม่พบเรื่องราวของคนหามทั้งสี่อีกเลย พวกเขาอาจจะยังคงนั่งพักอยู่ในบริเวณนั้น หรือว่ากำลังซ่อมแซม คาดฟ้าของบ้าน หรือเดินลงมาปะปนกับผู้คนเบื้องล่าง อาจจะไม่มีการวิ่งเข้ามาทักทายและขอจับมือ แสดงความยินดี เป็นไปได้ว่า อาจจะไม่มีการรู้จักพวกเขาเลย

ทีมหามคนง่อยคงจะขอบพระคุณและสรรเสริญพระเจ้าร่วมกับคนอื่น ๆ ที่เห็นการอัศจรรย์เกิดขึ้น นั่นแสดงว่าเป้าหมายของพวกเขาประสบความสำเร็จแล้ว คนไทยเรียกคนที่ทำดีโดยไม่มีใครเห็นว่า “ผู้ปิดทองหลังพระ” มีนักเทศน์บางคนนำมาประยุกต์ใช้กับผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ทำงานโดยไม่เห็นแก่หน้าตาและชื่อเสียงว่า “ผู้ปิดทองหลังไม้กางเขน”

สร้างทีมเวิร์คเอง

ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา เราได้สลับรับฟังปัญหาที่ว่าคริสตจักรไม่เจริญก้าวหน้า ผู้นำมีความขัดแย้งและไม่ลงรอยกัน การซุบซิบนินทาต่อเสียด การใส่ร้ายป้ายสี การโกหกมดเท็จ การแบ่งพรรคแบ่งพวกมันลูกกลมไปถึงสมาชิก จนถึงกับต้องแยกออกไปตั้งโบสถ์ใหม่

เพื่อนผู้อาวุโสของเราคนหนึ่งได้กล่าวถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในกลุ่มผู้นำของคริสตจักร จนไม่สามารถทำงานเป็นทีมได้เขาเรียกมันว่า “กิจการของเนื้อหนัง” ที่มีมารชาตानชักใยอยู่เบื้องหลัง ดังนี้

“ชอบทะเลาะวิวาท ขาดความสามัคคี ซิงคิงเด็น เช่นฆ่าพี่น้อง คอยจ้องจับผิด คิดแต่เอจฉา ผิดกามาไม่เว้น เล่นวิธีไม่สะอาด จาบจ้วงเยี่ยงนักเลง ไม่เกรงกลัวบาป ปราศจากใจรัก ไม่ยอมทักทาย ถวายทรัพย์เพียงเล็กน้อย ค่อย ๆ หายไปจากโบสถ์ โยงโย้ไม่อธิษฐาน การงานไม่ก้าวหน้า เงินตราโบสถ์รั่วไหลไม่มีใจนัสการพระเจ้า ไม่เข้าศึกษาพระคัมภีร์ มีวิญญาณที่เฉาตาย และเป็นกายที่ไร้วิญญาณ”

ในการสร้างทีมเวิร์คนั้น อย่าเร่งรัดจนเกินไป หรือมั่งง่ายแค่ใช้เงินจ้างคนมาทำงาน (ภาษาธุรกิจว่า “ซื้อตัวมา”) โดยไม่คำนึงถึงความผูกพันทางด้านจิตและจิตวิญญาณเชื่อเถิดว่าในระยะยาวจะมีปัญหาใหญ่ติดตามมาอย่างแน่นอน

แท้จริงแล้ว ในการสร้างทีมเวิร์คให้มีประสิทธิภาพนั้น อาจกล่าวได้ว่า เงินมีความสำคัญเป็นอันดับสุดท้าย กฎสำคัญข้อหนึ่งที่เราควรจำไว้คือ อย่ารับคนที่ทำงานเพราะเห็นแก่เงิน คนประเภทนี้เมื่อเงินของโบสถ์หมดเมื่อไหร่ เขาก็จะคิดปีกโบยบินจากไป

คริสตจักรของเรามีระเบียบปฏิบัติที่เคร่งครัด คือไม่มีนโยบายที่จะชักชวนหรือแสดงท่าทีโน้มน้าวสมาชิกของโบสถ์อื่นมาเป็นสมาชิกของเรา อีกทั้งยังไม่ยอมให้ใครขึ้นมาเป็นผู้นำหรือร่วมอยู่ในทีมเวิร์คจนกว่าจะใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสองปี ระหว่างนั้นจะต้องเข้าสู่ระบบพี่เลี้ยงน้อง

เลี้ยง มีการพบปะกันอย่างสม่ำเสมอมีการเรียนพระคัมภีร์ด้วยกัน (เหมือนกับหลักสูตรในโรงเรียนพระคริสตธรรม) มีการถ่ายทอดอุดมการณ์ในการรับใช้พระเจ้า จนกระทั่งแน่ใจแล้วจึงจะให้เข้ามาร่วมอยู่ในทีมเวิร์ค

ปัญหาของบรรดาศิษยาภิบาลและผู้นำองค์กรหลายคน อยู่ตรงที่ว่า พ่อเห็นมีคริสเตียนระดับผู้นำย้ายมาจากโบสถ์อื่น เขาก็ตรงรี่เข้าตะครุบตัวไว้ทันที แล้วตั้งไว้ในตำแหน่งผู้นำ โดยลืมหาคิดไปว่า ผู้นำดี ๆ นั้นไม่มีใครเขาขอมปล่อยตัวมาง่าย ๆ หรือที่หลุดมานั้นอาจจะเป็นตัวก่อปัญหาหรือพวกกบฏก็เป็นได้

บางโบสถ์พ่อเห็นคนมีฐานะทางการเงินดี หรือมีความรู้สูง หรือมีชื่อเสียงในวงการเมือง ดารา นักร้องก็ตรงรี่เข้าประคบพุดจาโน้มน้าวชักจูง โดยมอบหน้าที่สำคัญในคริสตจักรให้ โดยไม่คำนึงถึงความรู้ในพระคัมภีร์และการเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณ เวลาผ่านไปไม่ช้าไม่นานคนเหล่านี้ก็แพ้อิทธิพลด้านเนื้อหนังเข้าครอบงำคริสตจักรและนำมวลสมาชิกหลงทางไป

ในชั้นเรียนพระคัมภีร์กลางสัปดาห์ (คริสตจักรของเรามีการสอนพระคัมภีร์แบบเข้มข้น สัปดาห์ละ 10-12 ชั่วโมง) เมื่อเราเรียนไปถึงปฐมกาลบทที่ 4 นักศึกษาคนหนึ่งก็ยกมือขึ้นถามว่า “อาจารย์ครับ ผมอยากทราบว่าภรรยาของคาอินมาจากไหน?” ผมจึงตอบแบบที่เล่นทีจริงว่า “ชีวิตของเราจะมีปัญหา ถ้ามันไปสนใจในภรรยาของคนอื่น”

ทำนองเดียวกัน อยากจะบอกถึงเคล็ดลับอย่างหนึ่งในการสร้างทีมเวิร์คว่า “คริสตจักรของเราจะมีปัญหาถ้ามันไปสนใจในสมาชิกหรือผู้นำของคริสตจักรอื่น”

หลายปีมาแล้วผมซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่อำเภอแม่แตงเชียงใหม่ ซึ่งอยู่ในเขตจัดสรรของทางราชการ วันหนึ่งผมกับภรรยาไปติดต่อกับผู้ใหญ่บ้านเพื่อดำเนินการตามกฎหมาย เมื่อจอร์จที่หน้าบ้านเราก็ลงไปเรียกหา “พ่อหลวง พ่อหลวงอยู่ก่อ?” (พ่อหลวงคือตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านในภาษาเหนือ)

ในทันใดนั้น ปรากฏว่ามีสุนัขพันธุ์ร็อตไวเลอร์ตัวใหญ่เบ้อเริ่มเต็มเดินออกมาต้อนรับ พร้อมกับคำรามและแยกเขี้ยวอันแหลมคม เราหยุดกึกทันทีตัวแข็งที่ด้วยความกลัว นึกเสียวสยองเมื่อเห็นใบหน้าที่ไม่เป็นมิตรของมัน และข่าวที่หมาพันธุ์นี้กัดคนตายในต่างประเทศจนกลายเป็นหมาต้องห้าม เขาบอกว่าปากของมันสามารถอ้าได้กว้างมาก เมื่อกั๊กงับลงไปแล้วขากรรไกรจะล็อกทันที ทำให้ปลดไม่ออกและเหยื่อจะตายภายในไม่กี่นาที

สักครู่หนึ่ง เราก็ใจชื้นขึ้นเมื่อเห็นพ่อหลวงเดินออกมา พร้อมกับถือไม้เส้เท้าก้านมะยม เขาเรียกชื่อสุนัขและใช้ไม้ตะเฑที่สะโพกมันเบา ๆ ร็อตไวเลอร์ขึงนึ่งเฉยและอ้อยอิ่งอยู่นานกว่าจะยอมเดินกลับเข้าไปในบ้าน เพื่อให้เจ้าของล่ามโซ่

หลังจากคุยธุระเสร็จเราก็ถามว่า “หมาตัวนี้ดุไหมครับ?”

ผู้ใหญ่บ้านตอบว่า “เอาไม่ค่อยอยู่”

“ทำไมพอหลวงจึงใช้ไม้แฉ่เล็ก ๆ และที่สะโพกของมัน?”

“อ้อ ถ้าใช้ไม้ใหญ่ หรือตีแรง ๆ มันก็จะกักเอา”

“มันกักแม้กระทั่งเจ้าของหรือครับ?”

“ใช่” ผู้ใหญ่บ้านตอบ “คืออย่างนี้ ผมไม่ได้เลี้ยงรีดไวเลอร์ตัวนี้มาตั้งแต่มันยังเล็ก มีเพื่อนคนหนึ่งเขาให้มา เมื่อไม่กี่เดือนมานี้ เพราะเขาต้องย้ายไปอยู่ต่างประเทศ”

เราจึงมาถึงบางอ้อ พร้อมกับพยักหน้าก้นหงิกหงัก

จากประสบการณ์อันน่าหวาดเสียวในเรื่องนี้ ทำให้คิดถึงการ “สร้างทีมเวิร์ค” ไม่ว่าจะเป็ในคริสตจักร หน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ จะต้องตระหนักถึงการสร้างทีมงานขึ้นมาด้วยตนเอง เราสังเกตพบว่า คริสตจักรใดที่มีศิษยาภิบาลและทีมงานที่เป็น “ลูกหม้อ” หรือหน่วยงานใดที่มีผู้อำนวยการเป็น “คนใน” โอกาสที่จะมีความราบรื่นและเจริญรุ่งเรืองมากกว่าความขัดแย้งและแตกแยก เนื่องจากคนเหล่านี้ได้รับการอบรมสั่งสอนให้อยู่ในแนวทาง มีนิมิตและอุดมการณ์เดียวกัน เขาจะมีความกตัญญูและความจงรักภักดีสูง มีความเกรงใจเป็นทุน และไม่มีความคิดอาชญาที่จะกบฏ ล้มล้าง แยกทาง ชนิดหักค้ำพรวดด้วยเขา

แต่มีผู้นำหลายคนที่ใจร้อนและมักง่าย ไม่ยอมลงทุนลงแรงในการสร้างทีมเวิร์คของตนเองขึ้นมา คอยแต่จะหิบนวลเอาผู้นำที่คนอื่นสร้างไว้แล้วมาร่วมทีมของตนเอง ซึ่งเราสามารถคาดเดาอนาคตได้เลยว่า อาจจะเข้าข่ายเอารีดไวเลอร์มาเลี้ยงตอนโตก็เป็นได้

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นตัวอย่างของการสร้างทีมงานด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ จากพระกัมภีร์มาระโก 3:13-15 ในลักษณะของ “4 ส.” คือ เสาะ สร้าง เสริม และส่ง

เสาะ – แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขา และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระองค์ก็ทรงเรียกผู้นั้น

สร้าง - เขาได้มาหาพระองค์

เสริม – พระองค์ทรงตั้งศิษย์สิบสองคนไว้ให้อยู่กับพระองค์

ส่ง – เพื่อจะทรงใช้เขาไปประกาศ และให้มีอำนาจขับผีออกไป

อาจารย์ปีเตอร์ เบอร์ (Peter Bühr) ชาวแคนาดา ซึ่งเคยเป็นมิชชันนารีรับใช้พระเจ้าในประเทศไทยเป็นเวลาเกือบสี่สิบปี หลังจากเกษียณแล้วได้กลับไปเป็นศิษยาภิบาลของบ้านพักผู้อาวุโสที่สหรัฐอเมริกา เมื่อกลางปีที่ผ่านมา ท่านเดินทางเยี่ยมเมืองไทยและพักอยู่กับครอบครัวของเราเป็นเวลาหลายวัน และได้พูดคุยกันถึงการประกาศข่าวประเสริฐ การนำคนมาถึงความรอด และการสร้างทีมงานเพื่อรับใช้พระเจ้าในคริสตจักรท้องถิ่น

ท่านได้ให้หลักของ 5 L ไว้ดังนี้

Listen การรับฟัง

Learn การเรียนรู้เพื่อสร้างความสัมพันธ์

Love แสดงออกถึงความรักของพระเจ้า

Lead การนำไปในทิศทางที่ถูกต้อง

Live การดำเนินชีวิตอยู่ด้วยกัน

เราเรียนรู้หลักการนี้ได้จากชีวิตของพระเยซูคริสต์และพบว่าจากจำนวนสาวกสิบสองคน (มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่หลุดเบ้าหลอมไป) พวกเขาได้พากันออกไปกระทำพระราชกิจของพระเจ้าอย่างเกิดผลมหาศาลสร้างทีมงานสาวกที่มีประสิทธิภาพ และทำให้คนเกือบทั้งโลกได้ยินยอมประเสริฐแห่งความรอด

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงสร้าง “ทีมเวิร์ค” ได้ เราทั้งหลายก็สามารถทำได้เช่นเดียวกัน เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไปจนกว่าจะสิ้นยุค”

ที่มา : พระคริสตธรรมปริทัศน์ สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 58 ฉบับที่ 314 มกราคม – กุมภาพันธ์ 2007, หน้า 33-37.